

Medlem kan sige, at det er vor Skyld, naar han tror, at vi ere forpligtede til at følge, jeg vil ikke sige det ærede Medlems Oriller, men det ærede Medlems Principer om Landsthingets Stilling overfor os, som forresten slet ikke foreligoer her. Jeg haaber at have talt tydeligt nok, og at jeg for mit eget Bedkommende, og for mine Meningsfællers Bedkommende, har stillet Spørgsmaalet paa rette Kjød. Derfor kunne vi nu efter min Opfattelse trostlig vedtage Dagsordenen og overlade til vore Modstandere at træffe Bestemmelse om denne Sag, med Hensyn til hvis Realitet vi stille os imødekommende, og med Hensyn til hvis formelle Stilling vi stille os forsaavidt neutralt, som vi ikke ønske, at denne Sag skal vække nogen Strid, men kun ønske, at den skal beholde den Stilling, som den tidligere har havt, og hvorved vi ikke have givet Anledning til at faste alle disse Betragtninger ind. De Herrer kunne altsaa beregne, hvorvidt de ville unde disse Embeds- og Bestillingsmænd dette Lønnings-tillæg eller ikke; vi ere parate til at give dem det.

Aufjær: Det ærede Medlem, der nu fattede sig, gjorde den Hensigt til mig, at jeg ikke skulde nære en saadan Mistillid til den almindelige Valgret, som det ærede Medlem mente, der skulde ligge i mine Ord. Jeg nærer ikke anden Mistillid til den almindelige Valgret end den, som Danmarks Niges Grundlov nærer dertil; den er udtalt i Grundlovens Bestemmelse om Landsthinget, som er valgt efter en anden Valgmaade end Folkethinget, og naar man skyder dette Lands-thing tilside, saa er det, fordi man glemmer, hvad Grundloven selv har villet sikkre, nemlig det, at der er andre Interesser i Landet end dem, som netop finde deres Repræsentation igennem den lige, almindelige Valgret, og at der er Interesser, som kræve en bestemt Repræsentation. Derfor have vi et Landsthing, og derfor har dette Lands-thing en anden Valgmaade. Min Mistillid til den almindelige Valgret og Grundlovens Mistil- lid er den samme.

Berg: Jeg benægter ingenlunde, at Grundloven siger, at der igennem Landsthinget kan komme andre Interesser til at gøre sig gjældende. Det er for Dvrigt saa selvfølgelig, og Noget, som vi have havt tydelig Erfaring for. Men Grundloven siger ikke noget Sted, at de for Samfundet nyttige og nødvendige Interesser ikke kunne fremmes igennem den almindelige Valgret. Grund-

loven siger tværtimod det Modsatte, idet den netop lægger saa overordentlig Vægt paa den almindelige Valgret, hvilket den fornuftigvis ikke vilde gjøre, hvis den ikke troede, at man af den Skilbe kunde fyldestgjøre alle de Hensyn, som Samfundet har Krav paa.

Sindenburg: Det maa erkjendes, at det i og for sig beror paa et Skjøn, hvorvidt man vil mene, at et Forslag, som det foreliggende, passer paa Finantsloven eller ikke; men forskellige Omstændigheder faae her Indflydelse paa dette Skjøn. Det bliver saaledes ikke uden Indflydelse, at et Forslag, der fremkom som et selvstændigt Forslag, blev ved en Beslutning indfat paa Finantsloven, og lige saa lidt kan det ventes at blive uden Indflydelse paa det andet Things Opfattelse, hvorledes den forandrede Stilling betragtes her i Thinget. Dersom Flertallet kun betragtede den som en Betvemmeligheids-sag, som Noget, hvorpaa man ikke lagde videre Vægt, vilde Lands-thinget efter min Mening lettere gaa ind derpaa; men efter den Maade, hvorpaa Sagen er bleven fortolket ved 3die Behandling, idet det da blev fremfat, at det var ved Finantslovens Overmagt at Demokratiet skulde arbejde sig frem, og efter den Maade, hvorpaa den er blevet behandlet idag fra Ordspørerens Side, er Forholdet efter min Opfattelse ikke saa lidet forskjelligt. Jeg skjønner ikke rettere, end at Sagens Stilling egentlig er den, at Flertallet her vil benytte Spørgsmaalet om disse lavere Embeds- og Bestillingsmænds Stilling til at skaffe deres politiske Betragtninger større Gyldighed. Saaledes er det virkelige Forhold, og paa den Maade er det indfommet i det andet Thing. Med Hensyn til Landsthingets Indflydelse paa Finantsloven kan der ikke være den mindste Tvivl i denne Sal om, at Landsthinget har seldkommen den samme formelle Berettigelse til at behandle Finantsloven som vi. Det er berettiget til at gjennegeaa Finantslovens enkelte Poster; det er berettiget til at forandre hver eneste Post paa Finantsloven, og at gjøre den til Gjenstand for Behandling i et Udvalg, og endelig har ogsaa Landsthinget samme Ret, som vi til at for- kaste Finantsloven. Ved Siden af denne formelle Berettigelse staa imidlertid den Praxis, som har gjort sig gjældende hos os i de seneste Aar, og jeg tror, det vil indrømmes, at denne Praxis for- tælig kan karakteriseres som en overordentlig Re- signation fra Landsthingets Side med Hensyn til Finantslovens Behandling. Vi have den grund- lovmæssige Forpligtelse at gjøre vore Samlinger